Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Authoritet.

(Fra „Millennial Star.")

Naar man vil undersøge, hvad der er den første Betingelse for al Samfundsorden, vil man snart komme til den Slutning, at den bestaaer i en lovlig Authoritet eller Myndighed. Endog for dem, som ere mindre bekjendte med Regjeringskunsten, maa det være indlysende, at det forholder sig saaledes. Men denne Sandhed indbefatter ogsaa en anden, som vi maae indrømme, nemlig, at Absolutismen er den høieste Grad af den lovlige Myndighed, der kan findes i nogetsomhelst Samfund, og er det høieste Punkt, hvortil den nogensinde kan naae. Denne Sandhed er heller ikke saa tvetydig eller ubekjendt, at jo baade Verdenshistorien og vor egen Erfaring kunne give os tilstrækkelige Beviser til at retfærdiggjøre os i vor Paastand. Nei, baade Historien og den daglige Erfaring give os saa at sige Beviserne lige i Hænderne, og det i en rigelig Mængde.

Enhver Nation, ethvert Samfund, enhver Familie og ethvert Individ ere ligesaa mange Beviser for, at Myndighed er en nødvendig Betingelse i ethvert Samfund. Der er Authoritet i enhver Sandhed, i Naturen og vor egen Erfaring. Arithmetiken lærer os, at to og to er fire; Erfaring har lært os, at der uden Sædtid ikke kan være nogen Høst, og paa samme Maade er der en vis Authoritet selv i Livets almindeligste Begivenheder og i de allerførste Begyndelsesgrunde af enhver Videnskab.

Hvorsomhelst der i et Samfund ikke er nogen styrende Myndighed, eller denne kun er ringe, der er Svaghed, Uorden og Sektisme; hvor den er svag med Hensyn til Oplysning, der er Uvidenhed.

En General, som ikke har den tilbørlige Commando over sine Folk, har i Virkeligheden ingen Armee at raade over, og denne har heller ikke nogen Leder i ham, og dersom han aldeles ingen Myndighed har, da er der slet ikke nogen Armee eller Organisation, men blot en uordnet Hob. Den Stat eller det Samfund, hvis Sty-

rere kun have liden eller ingen Magt, er svag og afmægtige og gaaer sin Undergang i Møde. Heraf er det, at saa mange Revolutioner blive til Intet, da der ikke er nogen Authoritet, som det hele Folk vil anerkjende, og hvilken det kan holde sig til.

Af denne Grund er det, at Menneskene i millionviis lade sig undertvinge af nogle Faa, og de blive beherskede af dem, og det imod deres egen Overbeviisning og frie Villie. Skarer af Mennesker, der ere uden nogen Organisation, kunne Intet udrette, hvorimod en velordnet Hær af nogle faa tusinde Mand vil kunne holde hele Nationer i Tømme. Aarsagen hertil er, at der i en ordnet Armee er en styrende Magt, medens de undertvungne Millioner ikke have nogen saadan, — det er fordi den Første er organiseret, medens de Sidste blot ere en uordnet Skare. Millioner bøie sig ofte for Regjeringer og Institutioner, som de foragte og hade, og hvilke de vide ere ulovlige og skadelige for Menneskenes Udvikling. Tillige gjøre de dette uagtet deres Regenters barnagtige Svaghed og slette Regjering. Paa samme Tid forbittres de i deres Hjerter over saadanne Institutioner, thi deres Bestaaen koste Penge i millionviis og Strømme af Blod, ligesom vi have talrige Exempler paa, at saadanne Regjeringer ikke alene ere en Skranke for Folkets Fremadskriden i Almindelighed, men at de ere ligesom lamslaaede, naar deres Virksomhed bedst behøves, og at Statsmænds Svaghed ikke sjelden bringer Civilisationen et Aarhundrede tilbage i Tiden. Tillige ere disse Undertrykte paa samme Tid vidende om, at de for hver Een af disse svage og uvirksomme Styrere have Hundrede iblandt sig, som ere bedre skikkede til at regjere, og dog vil en heel Nation med alle sine dygtige og virksomme Mænd være svag og afmægtig, saalænge Regjeringsmyndigheden er i Hænderne paa saadanne uduelige og uvirksomme Individer, der ere for svage til at gjennemføre deres Villie i samme Grad, som de ønske, at den skal være den ene gjældende i alle Regjeringsanliggender. Saaledes er det, og saaledes vil det blive, uagtet Folkets Utilfredshed, indtil man fjærner en saadan uduelig Regjering fra sin Plads og indsætter Andre, der ere dygtigere, og hvilke man kan have en større Tillid til. Naar endelig de Magthavendes tiltagende Udueligbed og Fordærvelse har bragt den almindelige Forbittrelse til at bryde ud i aabenbart Oprør, og Folket i dets Bestræbelser for at faae Deel i Statsstyrelsen har omstyrtet den gamle Regjering, er Anarki og Borgerkrig blevet Følgen, da man ikke har havt Andre til at sætte i de forrige Statsstyreres Sted. Under saadanne Revolutioner er Folket kommet til den Overbeviisning, at der ikke var nogen Authoritet, hvilken Alle eller de Fleste vilde anerkjende som deres Ledere. Folkets eenstemmige Dom, at Tingenes almindelige Tilstand var forkeert, har været Grunden til den indbyrdes Enighed i at gjøre Oprør, men det er snart blevet forbi med denne, thi man er ikke kommen overeens om, hvad der var det Rette. I deres Raadvildhed ere de blevne svagere end dem, som de drev fra Statsstyrelsen, og Følgen er bleven, at enten have de gamle Authoriteter rolig indtaget deres forrige Stillinger, eller En eller Anden, der har været ledet af Ærgjærrighed og Herskesyge, har tilranet sig Regjeringens Tøiler og formedelst sin egen despotiske Villie og Politik bragt Samfundet til Underkastelse. Folket har roligt fundet sig heri, ikke fordi den nye Regjering mere end den gamle har været dets eget frie Valg, men fordi det i en saadan har faaet en Myndighed, som Alle har maattet adlyde, og man har bøiet sig for den

blot for at blive befriet for Anarki. Saavel den ældre som især den nyere Historie er rig paa Exempler, som klarligen bevise disse Kjendsgjerninger. Det har ikke gavnet meget, at man har skildret de Regjeringer, mod hvilke man har gjort Oprør, som svage, slette og uretfærdige, og til ligesaa liden Nytte har den Paastand været, at de vare hadede af Folket, og at Opstand var retfærdig og roesværdig. Heller ikke har det været til stort Gavn om Folkets Anskuelser have været rigtige og dets Bevæggrunde gode i Begyndelsen, thi vi vide, at kun meget faa Revolutioner have faaet et heldigt Udfald, og det af den Grund, at der ikke har været nogen almindelig anerkjendt Myndighed, som Alle vilde og maatte underkaste sig. Dersom Revolutioner skulde lykkes, maatte der altid være en anden af Folket anerkjendt Authoritet rede til at optræde, naar den gamle Regjering var bleven omstyrtet. Dersom det blot i et nok saa kort Tidsrum er uden Overhoved, taber det sit indbyrdes Sammenhold og sin Anseelse og Magt. Dersom et Folk ikke har været saa klogt, at det har valgt sig et Overhoved eller en Statsstyrelse, førend det har gjort aabenbart Oprør, og Revolutionen alligevel har lykkedes, har Grunden dertil været, at en Cromwell eller en Washington har været ved Haanden for at træde frem som sine Landsmænds Leder — at en Mand, der havde Nationens Tillid, pludselig var fremstaaet, og hvilken maaskee har været Sjælen i Oprøret.

En Authoritet, som er valgt og understøttet af Folket, er absolut nødvendig for Samfundets Bestaaen, og ikke saasnart er Revolutionens Cromwell død, i hvem det har tabt sit Overhoved, førend det gamle Regimente bliver oprettet igjen.

Betragtningen af ovenanførte Kjendsgjerninger bringer en anden høist vigtig Sandhed paa vort Sind, nemlig at Alt, hvad der bidrager til at svække Regjeringen, leder Samfundet i Fordærvelse og vil omstyrte al borgerlig Orden.

For at et Samfund skal kunne være stærkt, maae dets enkelte Dele være nøie forbundne, — der maa være en almindelig anerkjendt Authoritet, og ethvert Medlem maa underkaste sig sammes Styrelse og Kontrol. Men Verden har nu i Aartusinder havt saadanne Systemer, Institutioner og Regjeringsformer, der have været til Hinder for Menneskeslægtens Udvikling, og Nationerne have ofte følt den Jernhaand, som vilde holde dem i Slaveri, og de have skjælvet blot ved Tanken om en uindskrænket Regjeringsform, som man har frygtet for skulde misbruges til Folkets Undertrykkelse og til at gjøre udødelige Væsener til blot villieløse Maskiner. Dette bringer os til at forstaae Grunden til de nyere Tiders Politik at anspore til og befordre Sektisme samt til for en stor Deel at gjøre hvert enkelt Menneskes Villie til en Lov, eller med andre Ord, for at gjøre det til et ansvarsfrit Væsen. Naar Regjeringsmagten paa denne Maade svækkes, opstaaer der Uorden og Forvirring i Samfundet. Ovennævnte Frygt er grundet paa Menneskeslægtens lange, bittre Erfaring, idet den har underkastet sig en uretmæssig Authoritet eller en Mydighed, som ikke var fra Gud. Denne Erfaring skulde være en kraftig Drivefjæder til at bevæge Menneskene til at tage alvorlige Forholdsregler for at faae ordnet Samfundet paa en fast, varig og naturlig Grundvold.

Al Historie og Erfaring beviser tydeligen, at den menneskelige Myndighed ikke er retmæssig. Den Frygt, som Menneskene nære, for at Regjeringsmagten skulde forøges, og deres Bestræbelser for at svække den, ere i Sandhed tilforladelige Vidnesbyrd om Rigtigheden af vor Paastand, og det beviser endvidere, at dette er den

almindelige Anskuelse om Tingenes Tilstand i Verden, enten man saa ligefrem vil tilstaae det eller ikke. Menneskene bevidne selv, omendskjøndt ufrivilligen, at det ikke er den menneskelige Magt, der skulde beherske Verden. Da nu denne Frygt og denne Modstræben er grundet paa næsten sex tusinde Aars Erfaring, ryster dette enhver menneskelig Institution, Regjering og Authoritet fra Grundvolden af, da det beviser, at de menneskelige Regjeringsformer ikke ere egnede til at befordre Menneskehedens sande Vel.

Paa den anden Side er derimod Alt, hvad der kan anføres til at vise, at Myndighed er nødvendig for Samfundets Bestaaen, et talende Beviis for, at den guddommelige Myndighed er den lovmæssige Grundvold for ethvert Samfund.

Denne Myndighed er gjengivet til de Sidste-Dages Hellige formedelst det hellige Præstedømme. De vide dette, og derfor er det indlysende for dem, hvad der er deres Pligt.

Da de have faaet denne Myndighed, kjende de den Sti, som de maae følge, og deres Forpligtelser ere tydelige, nemlig, at de maae vise denne Authoritet en ubetinget Lydighed, da den er retfærdig og den fuldkomneste af alle Regjeringsformer.

Myndigheden er Grundvolden til Enhed. Uden den kan der ikke være nogen saadan, thi ethvert organiseret Samfund maa have et almindeligt Foreningspunkt en Lov og et Overhoved, som Alle maae vise Lydighed. Grundvolden til de Helliges Enighed er Guds hellige Præstedømme. Tag dette bort, og da vil det være forbi med den. Præstedømmet er det Middel, hvorved Gud taler til de Hellige, og det er kun, naar de ikke underkaste sig dette og de Aabenbaringer, som man giver formedelst det, at de mangle Enighed og Kraft.

Lovlig Myndighed er Grundvolden til den sande Frihed. Den Mand eller det Samfund, som adlyder gode Love, nyder en fuldkommen Frihed. For dem, der iagttage dette, er Veien ryddet; der er ingen Skranker for dem paa deres Sti. De skride fremad evindelig, og deres Udvikling møder ikke nogen Modstand, fordi de selv aldrig modsætte sig nogen lovlig Authoritet. Menneskene støde imidlertid an i saa Henseende ved at overtræde saavel Guds aabenbarede Love, som dem, der ere nedlagte i vor egen Natur, og derved hindre vi vor egen Fremadskriden, medens vi derimod befordre den ved at vise Lydighed mod dem; thi naar disse Love saaledes ikke ere imod os, lægge de heller ingen Hindringer i Veien for os — eller vi nyde en fuldkommen Frihed. Men dersom vi ikke vise Lydighed mod denne Authoritet, møde vi Modstand ved ethvert Skridt, vi tage, og det ikke alene formedelst de almindelige Love, men ogsaa formedelst dem, som ere nedlagte i vor egen Natur — vi have ikke nogen Frihed.

Lovlig Myndighed er Betingelsen for Fuldkommenhed. Gud og Sandheden ere fuldkomne. At forlange Beviis herfor, er det samme, som at fordre Beviis for, at det Gode er godt, og at Sandhed er Sandhed.

Uden nogetsomhelst Beviis kunne vi være aldeles ubekymrede for, hvad de guddommelige Love ville lede os til, thi Fuldkommenhed er nødvendigviis Formaalet for og den endelige Følge af Ret og Sandhed. Det, der skeer ifølge de guddommelige Love, er fuldkomment, og Sandheden er altid fuldkommen i sig selv, men Menneskene afvige saa ofte fra den. Naar et Samfund derimod viser en ubetinget Lydighed mod Gud og hans Præstedømme, vil det skride fremad til Fuldkommenhed. De, som ansee sig for vise, ville maaskee indvende, at dette vel kan være fuldkommen

rigtigt, hvad Theorien angaaer, men at det ikke vil vise sig holdbart i den praktiske Udførelse. Hvad for Noget! Det følger af sig selv, at det, som er ret i Henseende til Theorien, maa ogsaa være ret, hvad Praxis angaaer. Dersom Noget er forkeert, ere vi selv Skyld deri formedelst vore egne Daarligheder. Det er urimeligt at kjævle om, enten det vil bevirke noget Godt i det praktiske Liv eller ikke, thi det vil allevegne være heldbringende. Saadanne Kjævlerier høre til de mange Daarligheder, som Menneskene gjøre sig skyldige i. Dersom vi begynde ret og fortsætte dermed, skulle vi ogsaa ende paa samme Maade baade med Hensyn til Theori og Praxis. En retmæssig Authoritet vil altid bestræbe sig for at fremme det Gode, men dersom vi ikke selv ville gjøre ret, hvorledes kunne vi da vente at nyde godt deraf? Det er barnagtigt at tale om Undertrykkelse af en retmæssig Authoritet, og at sige, at det, som er ret i Theorien, er uret i det praktiske Liv.

Menneskene forvexle ofte Guds Præstedømme og den absolute Myndighed med det menneskelige Præstedømme og Despotismen, skjøndt de ere ligesaa modsatte som Guds og Satans Herredømme. Dette er i Sandhed deres virkelige indbyrdes Stilling til hinanden.

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige giver den bedste Oplysning om, hvad sand Frihed og en almeenyndet Regjering er, og saavidt vi vide, findes der ikke noget Samfund eller Folk paa Jorden, der kan fremvise noget Lignende. Omendskjøndt Gud sendte Joseph Smith til Verden som sin Prophet og Repræsentant samt anbetroede ham det hellige Præstedømme formedelst en Engels Sendelse, hvilket Menneskene ikke kunne modbevise, saa erklærer dog Propheten Brigham, at Gud aldrig har beskikket Joseph til Kirkens Præsident. Til denne Post blev han valgt af denne Kirkes Medlemmer. Det er upaatvivleligt, at dette Valg skete ifølge Guds Villie, og at de Hellige ønskede at vælge den samme Mand, som Herren havde valgt, men alligevel var han deres Leder, fordi de vilde, at han skulde være det.

Det maa altid erindres, at Gud og hans Præstedømme har Noglerne til Verdens Frelse, og at det kun er formedelst dette, Menneskeslægten kan opnaae Salighed, Udødelighed og en evig Ophøielse. Ingen kan blive frelst uden ved det hellige Præstedømme, endskjøndt Gud efter sit vise Raad har overladt til Enhver at forarbeide sin egen Saliggjørelse ifølge Menneskets frie Villie. Om end Menneskene forkaste Gud og hans Præstedømme, ere deres Forpligtelser mod ham dog de samme. Han alene har Ret til at styre og kontrollere dem, og enten de antage ham eller ikke, saa skylde de ham dog ligefuldt Lydighed og Troskab, og dersom de ikke ville modtage den Frelse, han byder dem, ville de tilsidst erfare, at den Sti, de følge, fører til Fordærvelse. Joseph Smith og de Sidste-Dages Apostler have Guds Riges Nøgler, og Ingen kan komme i Faderens og Sønnens Nærværelse uden formedelst dem. Forskjellen mellem Guds faderlige Styrelse og Menneskenes despotiske Regjeringer lægges især for Dagen derved, at Guds Riges Undersaatter vise en frivillig Lydighed, medens Borgerne i en despotisk Stat blive tvungne dertil med Magt. Der kan ikke være mere Tvang for et Menneske at være en Hellig, end det er at være Methodist. Det er ikke saaledes med Guds Regjering som med Despotismen i de jordiske Riger, der paatvinger Undersaatterne Religionssystemer og Institutioner, enten saa disse stemme overeens med deres Følelser eller ikke. Ingen Magt har nogensinde tvunget et Menneske til at blive en Hellig, ligesaa lidt

som Nogen kan tvinge en Saadan til at vedblive at være det, thi dette beroer ene og alene paa Enhvers Tro og frie Valg.

Paa en saadan Grundvold staae Præsident Brigham Young, de Tolv og andre af Kirkens Authoriteter. De have deres Præstedomme fra Gud, men deres Forhold til Folket som dets Ledere er grundet paa dettes Kjærlighed, Tillid og frie Valg. Mindst to Gange om Aaret bliver deres Valg fornyet ved Kirkens eenstemmige Votum, ligesom de ogsaa blive opholdte ved de Helliges daglige Bønner. Derfor har heller ikke Verden nogen Regjeringsform, der kan sammenlignes med de Sidste-Dages Helliges, thi i de forskjellige Stater paa Jorden findes der ikke nogen Regent, der bliver saa jevnligen og eenstemmigen gjenvalgt eller nyder Folkets Tillid i den Grad, som denne Kirkes Styrere.

For end yderligere i Korthed at beskrive Beskaffenheden af den Regjeringsform, der existerer iblandt de Sidste-Dages Hellige, ville vi anføre et Svar, som de nyere Tiders store Prophet gav en vis Mand. Da denne spurgte ham om, hvorledes han kunde have en saa stor Magt til at regjere saa Mange, svarede han: „Jeg lærer Menneskene rigtige Grundsætninger, og saa regjere de sig selv." Dette er et slaaende Beviis paa Sandheden af Guds herlige Forjættelse, at „han vilde gjøre Israel til en Nation af Konger og Præster."

Hvilken herlig og letfattelig Fremstilling om en faderlig Regjering giver Gud os ikke i Evangeliet og formedelst det Præstedømme, hvis Nøgler han anbetroede Joseph, det nittende Aarhundredes Prophet!

Regjeringskunst er en Videnskab, og dens Love ere ligesaa bestemte og indbyrdes overeensstemmende som enhver anden videnskabelig Sandhed. Dersom de Hellige forblive trofaste mod deres Religion, nøie følge Præstedømmets Raad og lade den retmæssige Myndighed kontrollere dem, vide vi, hvad Resultatet vil blive, og Fremtiden vil vise, at vi ikke have taget feil i vore Slutninger. Dersom disse Betingelser opfyldes, er ikke „Mormonismens" Skjæbne utvivlsom, thi dens endelige Bestemmelse er: Held, et almindeligt Overherredomme og fuldkomne Samfunds-Institutioner.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 104.)

5te Capitel.

Beviserne af den hellige Skrift om Menneskeslægtens evige Tilværelse.

Vi have hidindtil ikke anført mange Beviser fra de hellige Skrifter, fordi vi have troet, at der ere tilstrækkelige Beviser for Guddommeligheden af det Sidste-Dages Evangelium i Naturen og i Sandheden selv. Men her ville vi standse lidt, førend vi gaae videre i at henlede Op-

mærksomheden paa „Mormonismen," og anføre nogle Beviser af Skriften for at stadfæste, hvad vi have sagt.

I de foregaaende Capitler have vi talt om Menneskenes guddommelige Oprindelse og deres uendelige Tilværelse som virkelige Mænd og Qvinder, fordi dette Lærdomspunkt ikke alene er Nøglen til alle de øvrige af „Mormonismens" Grundsætninger, men til enhver Ordinance, som er befalet i den hellige Skrift.

Medmindre disse Punkter blive rigtigt forstaaede, kan ikke noget Andet sees i det rette Lys. Enhver af Evangeliets Fordringer — Nødvendigheden af Præstedømmet i Christi Kirke — de særegne Forjættelser til de gamle Fædre — Evangeliets Forjættelser i det Hele taget — Alt dreier sig om den Kjendsgjerning, at Mænd og Qvinder evindelig ville beholde alle deres physiske Egenskaber, og at de tillige ville være i Besiddelse af en guddommelig Natur, der sætter dem istand til at opnaae en uendelig Fuldkommenhed.

I vore foregaaende Bemærkninger have vi bestræbt os for at vise, at en Udødelighed, ved hvilken Menneskene fremdeles ville beholde alle deres nærværende Egenskaber og naturlige Følelser og Tilbøieligheder, maa være den ene sande, fordi hvilkensomhelst anden Tilværelse i det tilkommende Liv maatte være det samme som vort Væsens Tilintetgjørelse, medens Udødelighed, dersom der forøvrigt skal menes Noget dermed, maa være en evig Fortsættelse af vort nærværende eget Jeg.

Vi forstaae meget godt, at der ikke idag kunde borttages en eneste af de Egenskaber, som høre til vort Væsen, uden at dette paa samme Tid maatte ophøre at existere. Hvorledes kunne vi nu altsaa antage, at vore naturlige Egenskaber kunde blive os berøvede i en tilkommende Tilværelse, uden at vi ogsaa maatte ophøre at være de samme Væsener?

Hvis der skal foregaae en total Forandring med Hensyn til vore herligste medfødte Egenskaber, hvorledes kunne vi da beholde vor Identitet, og dersom vi ikke kunne beholde denne, hvad Gavn vilde da en tilkommende Tilværelse være for os? Hvorfor taler man til mig om Udødelighed, dersom ikke jeg, men et anderledes organiseret Væsen skal nyde den? Dersom det er mig, der skal faae Deel i en tilkommende Tilværelse, kan jeg ikke fatte og forstaae dette paa nogen anden Maade, end at det maa være mit eget virkelige Jeg, i Besiddelse af de samme Følelser, Tilbøieligheder, Ønsker og Attraaer, der røre sig i mit Indre i dette Liv. De Egenskaber altsaa, som her tilhøre os — den faderlige og moderlige Kjærlighed — Kraft til at frembringe, danne, forskjønne og ordne — Dygtighed til at regjere — Attraa efter at erhverve os det, der kan bidrage til vor Lykke og Tilfredshed, — alt dette hører til vore herligste Egenskaber, hvilke derfor maae følge os i vor tilkommende Tilværelse, dersom vi skulle beholde vor Identitet. Som vi forhen have bemærket, beviser den Rædsel, der betager os ved Tanken om, at vi skulle blive skilt ved disse Egenskaber, hvor nøie de ere forbundne med vort Væsen. Hele vort eget Jeg raaber saa at sige efter en fortsat Tilværelse med alle vore Evner og Anlæg, uden hvilke der ikke kan være nogen virkelig Udødelighed for os.

Det er vort nærværende Øiemed at vise, at ikke alene den indre Stemme hos os stadfæster Sandheden af, hvad vi have sagt, men de hellige Skrifter ere rige paa klare og tydelige Beviser angaaende dette Lærdomspunkt.

De begynde med at føre os hen til Fader Adam og Moder Eva, der havde en Tilværelse som Mand og Hustru, medens de endnu vare udødelige, og vare

tillige i denne Tilstand istand til at formere sig og mangfoldiggjøres. I deres Udødelighedstilstand kunde de elske, hade, spise, drikke, drive Agerdyrkning osv. De boede paa en virkelig Jord, og vare omgivne af Dyr, Frugter, Blomster, Floder, Guld, Sølv, Onyx og mange andre Slags Ædelstene, og de vilde have vedblevet at existere evindeligen som Mand og Qvinde, Ægtemand og Hustru, omringede af disse materielle Ting, dersom de ikke havde syndet og bragt Døden ind i Verden. Deres sande og virkelige Natur var af en saadan Beskaffenhed, at de kunde have nydt den selvsamme Slags Udødelighed som den, „Mormonismen" fremstiller. Faldet bragte Døden over Menneskene eller Tabet af deres Legemer, et Brud af deres Forening som Mand og Hustru og en Adskillen fra en virkelig Jord. Dersom de paa nogensomhelst Maade skulde straffes for deres Overtrædelse, kunde der ikke vederfares dem nogen større Straf end at tage dem bort fra en saadan Himmel som den, „Mormonismen" fremstiller.

Dersom nu altsaa Nutidens Christendom er sand med Hensyn til de Begreber, den fremstiller angaaende et tilkommende Liv, hvor saadanne Familieforhold som Mand og Hustru, Fader og Moder skulde evindelig ophøre, da var det i Sandhed en stor Velsignelse, at Adam og Eva overtraadte Guds Befaling, og derved bragte Døden over dem og deres Afkom, hvilken, istedetfor at være en Straf, aabnede Veien for dem til de Christnes Himmel. Døden gjorde det muligt for dem at blive af med Alt, hvad der er „materielt" og „sandseligt," og saaledes ogsaa med Fader- og Moderkjærlighed samt Alt, hvad der hører denne Jord til. Satan viser sig visselig i denne Henseende som Menneskenes bedste Raadgiver. Gud havde sagt til vore første Forældre, at de kunde leve evindelig som Mand og Hustru paa en virkelig Jord, men „Slangen," der vidste, at det blot vilde være noget „Sandseligt," ledte dem bort derfra og fik dem til at tage et Levnetsløb, som bragte dem til en „aandelig" Tilværelse.

Hvorfor bebreide de christne Theologer Moder Eva for Faldet, naar hun derved aabnede Veien for Menneskeslægten til den Himmel, som de prædike om? Det er klart, at dersom hun ikke havde faldt, vilde Menneskene have forblevet paa denne Jord evindeligen, og saaledes vilde de have gaaet Glip af den Slags Udødelighed, som de tale saa meget om.

At prædike om en Udødelighed, der alene skulde bestaae i en aandelig Tilstand, ved hvilken saadanne Baand, som dem, der sammenknyttede vore første Forældre, skulde briste, er det samme som at prædike om Faldets Skjønhed, Elskværdighed og Gavnlighed, ligesom en saadan Prædiken ligefrem er en Lovtale over Satan. Da det var hans Raad til Adam og Eva, som foraarsagede Legemets Død og følgelig derved ogsaa bragte de Baand til at briste, der her sammenknytte Menneskene. Saadanne Lærdomme ere i Virkeligheden hverken mere eller mindre end det samme som at paastaae, at Følgerne af Faldet ere den største Fordeel og de største Velsignelser, der tilbydes Menneskeslægten i Evangeliet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

I Kjøbenhavns „Dags-Telegraf" Nr. 351, Søndagen den 24de Decbr. 1865, findes følgende Stykke:

„Mormonerne. Man venter, at den amerikanske Kongres i den nu begyndte Session vil opfordre Regjeringen til at tage energiske Forholdsregler imod Mormonerne i Territoriet Utah. Den lille amerikanske Troppestyrke, som findes i Territoriet, ansees ikke længere for sikker imod Præsidenten, Brigham Young, og hans Tilhængeres Planer. En Korrespondent til et engelsk Blad beskriver et Sammenstød mellem Tropperne og Mormonerne som nærforestaaende og siger, at disse ere fuldstændig organiserede paa militær Viis og ville kunne optage en alvorlig Kamp. Brigham Young har i en Prædiken erklæret, at Befolkningen var fuldt rustet og rede til at forjage Amerikanerne. Mormonernes Utilfredshed er bleven fremkaldt af Lederne, som ugjerne taale, at Regjeringen i Washington har Noget at befale i Mormonernes Territorium, og Utilfredsheden næres ved, at nogle amerikanske Soldater ere blevne forlagte til den „hellige" By ved Saltsøen, samt at disse Soldater vække Skinsyge hos de mormonske Ægteherrer. Regjeringen vilde vistnok behøve en Armee paa 50,000 Mand til at overvinde Mormonerne, hvis de for Alvor ville afkaste Overherredommet."

Referenten af dette Stykke, være sig Engelsk eller Dansk, har saare liden Kjendskab til Forholdene i Utah eller til Mormonerne overhovedet. Han tænker sig Mormnerne som et ufredeligt Folk, sættende sig op mod al lovlig Authoritet og Myndighed. Dette er ikke saa, og vi benegte det. Mormonerne ere amerikanske Borgere og leve under den frie amerikanske Constitution, der tilstaaer Enhver politisk og religiøs Frihed. Mormonerne nedsatte sig i Territoriet Utah, har opdyrket og bebygget det, ere organiserede under en Territorial-Regjering ifølge den nævnte Constitutions Bydende og ere fuldt berettigede, ja forpligtede til, som alle andre amerikanske Borgere, at være organiserede som Militær- eller Landstorm for at beskytte sig. De have ikke gjort et eneste Skridt, der staaer i Strid med den Constitution og de Love, der ere vedtagne i Territoriet, og Unions-Regjeringen har Intet at skaffe med deres religiøse Anskuelser. Det er sandt, at der ligger en liden Troppestyrke i Territoriet til Beskyttelse mod Indianerne; men Enhver veed, hvor liden Moralitet, der raader mellem Tropper, der have ladet sig hverve for en kort Tid.

Om saadanne Vagabonder skulde forsøge at krænke Familielivets Hellighed, har da ikke de „mormonske" Ægteherrer Ret til og er det ikke deres Pligt at forsvare sine Hustruer og Børn? Tillade de christne Ægteherrer, at en raa Soldatesque gjør hvad den vil med deres Familier?

Vi „Mormoner" ansee det for hæderligt at forsvare vor huslige Arne mod alle Voldsmænd, enten af det ene Slags eller det andet, og det vil ikke nogen hæderlig eller ærekjær Mand fortænke os i. Det er sandt, at vi ikke taale Horehuse iblandt os; vi ansee det ikke for Ret at prostituere nogen Qvinde, men at Ægteskabets Baand

maa hellige Kjønnenes Omgang. Den samme Lære finde vi i de hellige Skrifter og at Gud paabød streng Straf, ja Dødsstraf for Hoerkarlen og Hoerqvinden. Vi ønske ikke, at de „Forenede Stater" eller nogen anden Magt skulle indføre den fordærvede Civilisations gruelige Følger. Det kan gjerne være, at vi i saa Fald vilde modsætte os det, ikke for at afkaste et lovligt Overherredømme, men for at forsvare Ret og Sandhed og modstaae den moralske Smitte, der som en Kræft fortærer alle saakaldte civiliserede Samfund. Vi foragte ikke den sande Civilisation, men derimod Alt, som tjener til at nedbryde den. Vi agte Menneskenes Love forsaavidt de ere i Overeensstemmelse med Guds, hvilke vi agte høiere, og vi troe, at det er enhver Christens Pligt at fremme Dyd, Sandhed og Retfærdighed paa Jorden.

Beskikkelser.

Ældste Niels Nielsen beskikkes herved til at præsidere over Kjøbenhavns Conference.

Ældste F. Berthelsen beskikkes herved til at arbeide i Kjøbenhavns Conference som omreisende Ældste under Ældste Niels Nielsens Bestyrelse.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 14de Novbr. 1865.

Præsident C. Widerborg.
Kjære Broder!

Da jeg ikke seer mig istand til at skrive til Enhver af de Mange, som have anmodet mig derom, haaber jeg, De undskylder, at jeg sender Dem disse Linier i det Haab, at de maatte faae en liden Plads i „Stjernen."

Vi ankom hertil den 8de dennes, og Synet af den yndige Stad, som laa udbredt for os, fyldte vore Hjerter med en sand Glæde. Da vi kom ud af Parleys Bjergpas, kom de Hellige os imøde flokkeviis, medbringende Frugter og Levnetsmidler i Overflødighed, og havde vi end havt vore Besværligheder paa Reisen, saa svulmede dog nu ethvert Hjerte af Glæd ved at skue ned fra de snedækkede Fjelde i den skjønne Dal, hvor Marker og Haver endnu tildeels vare grønne og mange Træer fulde af Frugter, og det, som især forøgede vor Glæde, var de kjærlige Haandtryk og den hjertelige Velkomsthilsen, hvormed vi modtoges af Beslægtede og Ven-

ner, der alle kappedes om at hjælpe os og gjøre os Godt, og inden to Dage efter vor Ankomst hertil havde vi Alle Huus og Hjem. Her er en stor Overflødighed paa Levnetsmidler, og 100 Pund Meel koster nu blot 6 Dollars. Jeg arbeider paa Tabernaklet, og min Dagløn er 5 Dollars, saa at jeg i 2 Dage kan fortjene Alt, hvad vi behøve i en heel Uge, og i 14 Dage Forraad for hele Vinteren. Men de gode Tider, man har her, har bragt ikke saa faa Hedninger ind i Dalen, hvilke ønske at berige sig paa Folkets Bekostning. Ligeledes ere der nogle af Verdens Prædikanter, der under Religionens Maske søge at tilvende sig Rigdom, foregivende, at de ere komne her for at føre Folket tilbage til den „sande Christendom." Dette anfægter imidlertid ikke de sande Hellige, der vide, at Israels Gud lever, at han har en Prophet og andre af sine Tjenere paa Jorden, der ere anbetroede Magt og Myndighed til at handle i hans Sted.

Jeg ønsker endnu engang at bære det Vidnesbyrd for Enhver, som maatte læse disse Linier, at den Tid nu er kommen, om hvilken Gud har talet ved alle sine hellige Propheters Mund, og hvorom Jesus i en af sine sidste Samtaler med sine Apostler sagde, da de spurgte ham, naar hans Rige skulde oprettes paa Jorden: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tider og Stunder, hvilke Faderen har sat i sin egen Magt." Tiden er nu kommen for Guds Riges Oprettelse, for „Tidernes Fyldes store Huusholdning" og for Israels Indsamling. Rigets Evangelium prædikes nu „til et Vidnesbyrd for alle Folk," og mit Raad er til Enhver: Randsager Skrifterne med ydmyg Bøn til Gud om hans Aands Veiledning og med et villigt og alvorligt Forsæt at ville adlyde Sandheden, saasnart I komme til Overbeviisning om samme.

Deres Familie har det godt. I Løverdags blev jeg gift med Søster Oline Olsen fra Norge. Vi have en liden, net Beboelsesleilighed og føle os lykkelige.

Modtag, kjære Broder, i Forening med Alle, som kjende mig, en kjærlig Hilsen fra Deres altid hengivne Broder og Ven

Christoffer Jensen Kempe.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840. (Fortsat fra Side 110.)

Ældste Thomas Smith aflagde derpaa Beretning om Menigheden i Grindleton, der bestod af 5 Medlemmer. Menigheden i Manchester blev repræsenteret af Ældste William Clayton, og talte 240 Medlemmer, 3 Ældster, 5 Præster, 4 Lærere og 1 Diakon. Derpaa aflagde han Beretning om følgende Menigheder: Stockports Green med 40 Medlemmer, 1 Præst, 2 Lærere og 1 Diakon; Peovers og Maeclefields Green med 30 Medlemmer og 3 Præster; Duckinfield Green med 30 Medlemmer og 1 Præst; Altrinchams Green med 8 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer, og Midlewichs Green med 6 Medlemmer.

Ældste David Wilding aflagde Beretning om Menigheden i Burg og El-

ton, bestaaende af 12 Medlemmer. Menigheden ved Pottemagerierne, der talte 101 Medlemmer, 1 Ældste, 2 Præster, 4 Lærere og 1 Diakon, blev repræsenteret af Ældste Wilford Woodruff. Ligeledes aflagde han Beretning om Menigheden i Herefordshire, der bestod af 160 Medlemmer, 1 Ældste og 2 Præster; omtrent fyrgetyve af dette Antal havde været Prædikanter for de Forenede Brødre iblandt Methodisterne.

Ældste John Taylor aflagde Beretning om Menigheden i Liverpool, der talte 28 Medlemmer. Ældste Joseph Fielding repræsenterede Menigheden i Alston i Cumberland, hvilken bestod af 40 Medlemmer, 2 Ældste, 2 Præster og 2 Lærere. Ældste Willard Rrchards aflagde Beretning om følgende Menigheder: Bramptons Green, bestaaende af 30 Medlemmer, 1 Ældste og 1 Præst; Bedford Green, bestaaende af 40 Medlemmer, 1 Ældste og 1 Præst — og om Menigheden i Skotland, bestaaende af 21 Medlemmer og 3 Ældster.

Forsamlingen blev sluttet for en Time. Conferencen begyndte igjen Klokken halv to. Den aabnedes med Bøn, og derefter fortsattes Forhandlingerne.

Ældste John Moon aflagde Beretning om Menigheden i Layland Moss, der bestod af 6 Medlemmer og 1 Præst.

Da Ældste Willard Richards ifølge en tidligere Aabenbaring var bleven ordineret til en af de Tolvs Qvorum, blev der foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Ældste Taylor, at Ældste Hyrum Clark bliver beskikket til Ældste Fieldings Raadgiver; eenstemmig vedtaget.

Der blev foreslaaet af Ældste Fielding og assisteret af Ældste Young, at der udgives en Sangbog; vedtaget. Ligeledes blev der foreslaaet og assisteret, at Sangbogens Udgivelse skeer under de Tolvs Bestyrelse; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at der til de Helliges Gavn og Belærelse udgives et Maanedsskrift under de Tolvs Bestyrelse og Overopsyn, saasnart man kan faae et tilstrækkeligt Antal Subskribenter; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder John Blazard fra Samsbury ordineres til Præst; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder James Corbridge fra Thornley ordineres til Præst; vedtaget.

Ældste Kimball talte derpaa til Conferencen om Vigtigheden og Hensigtsmæssigheden af at ordinere en Patriark til at give Faderløse de patriankalske Velsignelser osv. Han henviste til de Tolv, hvilke det tilkom at vælge en Saadan og ordinere ham ifølge Aandens Veiledning.

Efter flere Taler og Bemærkninger af de Ældste, ordinerede Præsident Fielding og hans Raadgivere Brødrene Blazard og Corbridge til deres Embeder.

Ældste Kimball opfordrede derefter Skriveren til at oplæse Conferenceforhandlingerne, og efterat dette var gjort, bleve de vedtagne ved Conferencens eenstemmige Votum.

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Ældste P. P. Pratt, at denne Conference sluttes, og at der atter holdes Conference i Preston den 6te Juli Kl. 10 Formiddag. Forsamlingen blev derpaa sluttet.

H. C. Kimball,
Præsident.
Wm. Clayton,
Skriver.

Raadet samledes igjen den 16de April ifølge Bestemmelse. Det samme Antal af Qvorumet var tilstede, som den 14de.

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Ældste Taylor, at P. P. Pratt bliver Redaktør af Menighedens Maanedsskrift.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af P. P. Pratt, at der beskikkes en Committee af Tre til at gjøre et Udvalg af Psalmer.

Der blev foreslaaet af Ældste Orson Pratt og assisteret af Ældste Wilford Woodruff, at Ældsterne Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor vælges til denne Committee.

Foreslaaet af Ældste Willard Richards og assisteret af Ældste George A. Smith, at ovennævnte Tidsskrift bliver kaldet „De Sidste-Dages Helliges Millennial Star."

Der blev foreslaaet af Ældste Brigham Young og assisteret af Ældste H. C. Kimball, at de Hellige, som ønske at emigrere til Amerika, faae en Anbefaling til Menighederne dersteds.

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af P. P. Pratt, at vi ikke anbefale Nogen, som har Penge, at reise til Amerika, uden at de hjælpe de Fattige ifølge vort Raad fra Tid til anden.

Foreslaaet af Ældste John Taylor og assisteret af Parley P. Pratt, at Forlagsretten paa Lærdommens og Pagtens Bog samt Mormons Bog sikkres saa hurtigt som muligt.

Der blev foreslaaet af Ældste Woodruff og assisteret af Ældste Richards, at Ældsterne B. Young, H. C. Kimball og P. P. Pratt vælges til en Committee for at sikkre Forlagsretten.

Foreslaaet af H. C. Kimball og assisteret af W. Richards, at Ældste Peter Melling ordineres til en Evangelists Embede i Preston.

Foreslaaet af Ældste H. C. Kimball, at de Tolv atter møde paa dette Sted den 6te Juli næstkommende, hvilket blev assisteret af Ældste W. Woodruff og vedtaget.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Qvægsygdommen i England er i Tiltagen, og hvis den vedbliver at udbrede sig som i det sidste Par Uger, vil man have 10,000 nye Sygdomstilfælde om Ugen, eller en halv Million om Aaret. En saadan Sygelighed bliver betænkelig, og Stemningen synes ogsaa at blive almindelig for, at Regjeringen standser enhver Transport af levende Qvæg.

Ifølge Globe er der den 1ste Januar i London- og Katharine-Dokken udbrudt en stærk Ildløs, som den 2den om Morgenen endnu ikke var slukket; flere Varelagere ere total ødelagte. Den Skade, som Ildebranden har forvoldt, anslaaes til c. 2 Mill. Lstl.

Fra Skotland, den irske Kanal og Plymouth er der indløbet Beretninger om en voldsom Sydveststorm den 1ste Januar, der har foranlediget en Mængde Skibbrud ved de engelske Kyster.

I Anledning af Fenierbevægelsen i Irland finde stadig Troppebevægelser Sted. Flere mindre Stæder, der hidtil have været uden Garnison, have nu faaet en saadan.

Ifølge „Dublin Evening Mail" er der den 3die dennes blevet affyret et Skud efter det Jernbanetog, i hvilket Lordstatholderen af Irland, Lord Wodehouse,

bekandt sig. Kuglen susede forbi Lokomotivførerens Hoved; hvorvidt der har været tilsigtet et Attentat mod Statholderen, er uklart.

Preussen. Fra Preussen erfares, at Slottet Putbus paa Øen Rügen er blevet ødelagt ved en Ildebrand Natten mellem den 23de og den 24de f. M.

Befolkningen i det nordlige Tydskland er for Øieblikket sat i stærk Uro ved Trichinsygdommens Udbredelse paa forskjellige Steder, navnlig i den preussiske Provinds Sachsen. Den er med Eet optraadt meget voldsomt i den lille By Hedersleben (tæt ved Magdeburg), og har i kort Tid krævet over 70 Offre. Fra alle Tydsklands Egne har der som Følge heraf indfundet sig Læger og Naturforskere i Hedersleben for at undersøge denne Sygdoms egentlige Beskaffenhed. Af 320 Trichinsyge i Hedersleben er der død 75, deriblandt intet Barn under 14 Aar, hvorimod 60 Børn vare angrebne, hvilket man forklarer af, at Børnene i hiin fattige Egn kun sjeldent faae Kjød at spise, deels ogsaa af den Omstændighed, at hos yngre Individer Tarmtrichinerne lettere udsondres, ligesom Musklerne regenerere sig med større Energi. At Sygdommen har faaet saa stor Udbredelse forklares af, at Slagteren har blandet Kjødet af det trichinbefængte Sviin, der forekom ham selv mistænkeligt, med Kjødet af to sunde Sviin. Han selv og hans Kone hørte til de første Offre. Af det derværende Sukkerraffinaderies Arbeidere have 24 spiist af Kjødet og ere alle døde.

Spanien. Der er udbrudt en Militairopstand i Aranjuez, i Spidsen for hvilken General Prim staaer. Der hersker et stort Røre i Hovedstaden.

Grækenland. Tilstanden i Grækenland er betænkelig. Ifølge et Telegram meddeles der, at Grækenlands Skytsmagter ere blevne enige om en Intervention i Grækenland, og at det er skeet efter umiddelbart Andragende derom af Kongen af Danmark hos Dronning Victoria.

Tyrkiet. Choleraen er atter udbrudt i Alexandrien.

Blandinger.

I Sverrig udgives nu 202 Blade og Tidsskrifter, hvoraf 45 i Stockholm, 9 i Upsala, 8 i Gøteborg, 6 i Jønkøping, Lund og Malmø, 5 i Kalmar, Lindkøping, Westerås og Wisby, 4 i Gefle, Halmstad, Karlskrona og Karlstad. I Norrkøping udgives kun et eneste Blad.

Følgende statistiske Oplysninger angaaende Befolkningen i Frankrig ere nylig blevne offentliggjorte: Mandkjønnet og Qvindekjønnet er omtrent lige stærkt repræsenteret, nemlig med 18,645,276 af førstnævnte og 18,741,037 af sidstnævnte, hvilke tilsammen danne 9,054,030 Familier. Af mindreaarige Drenge er der 5,009,120, af mindreaarige Piger 6,106,321. Af 8,579,016 ugifte Personer ere de 4,479,850 Fruentimmer. Der er 931,093 Enkemænd og 1,790,126 Enker. Af Enkemændene ere kun 81 ikke over 20 Aar, men af Enkerne 820. Frankrig tæller for Øieblikket

1,529,154 Piger i en Alder fra 15—20, og 1,308,366 Ynglinge af samme Alder. Qvinderne vise sig at være de Længstlevende: 3 ugifte Fruentimmer ere 106 Aar, og 2 Enker ere endnu ældre. 17,371 Mænd og 13,409 Fruentimmer ere blinde; 12,447 Mænd og 9,509 Fruentimmer ere døvstumme; 22,319 Fruentimmer og 2,372 Mænd ere berøvede Forstandens Brug. Der er 23,407 mandlige og 18,118 qvindelige Idioter.

Til Fabrikation af Papir indføres nu i England i stor Mængde et Slags Græs fra Spanien. Græsset, der kaldes Esparto-Græs, voxer uden Dyrkning i alle de sydlige spanske Provindser; man havde her hidtil brugt at tørre det for at anvende det til Brændsel, men siden man udfandt, at det kunde bruges til Papir, er dets Værdi stegen betydelig, og Landmændene have havt store Indtægter deraf. Prisen er nu 4 Lstrl. pr. engelsk Ton frit ombord, og sidste Aar indførtes der ca. 50,000 Tons deraf i England.

Tiden er nær!

Mel. Do what is right etc.

Tiden er nær — da Messias vil komme,
Aar efter Aar bringer Stunden os nær.
Salig den Dag, naar paa Jorden de Fromme
Hilse: Velkommen! den himmelske Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, lad trofast os stride —
„Sandhed og Ret" i vort Banner skal staae;
Venlige Engle vil staae paa vor Side —
Herren vil selv see, at Seiren vi faae.

Tiden er nær — da som rasende Fjender,
Riger og Folk mod hinanden vil staae.
Saligt for os, at vi Sandheden kjende,
Om end et Libet i Trængsel vi gaae.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — thi til Zion de flokkes —
Aarlig de Ydmyge samles i Hast;
Aldrig af Verden de Trofaste rokkes —
Zion og Sandheden holde de fast.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — da Guds Folk, fra sit Kammer,
Hører om Babylons hastige Dom —
Hører, at Israels mægtige Stammer
Som en Lavine fra Bjergene kom.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — Jordens Grundvolde bæve —
Jordskjælv bebude, at Dagen er nær —
Bjerge fornedres og Dalene hæves —
Isen selv smelter for Israels Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Himlen og Jorden for Herren bevæges —
Alle skal kjende den Høiestes Magt.
Salig den Dag, da Guds Børn vederqvæges —
Sandhedens Fjender i Støvet er lagt.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.